

C - zondag 27 - 5/6 oktober 2019 - Sint-Pieter

Habakuk 1,2-3; 2,2-4 ; Psalm 95 ; 2 Timoteüs 1,6-8.13-14; Lucas 17,5-10

Doe ik wel genoeg?

Doe ik het wel goed? Dat vraagt iedereen zich wel eens af. Doe ik het wel goed? Dat vraag ik me ook wel eens af. Doe ik wel genoeg? Hoe staat het met mijn inzet in deze wereld? Doe ik wel genoeg als actief lid van onze samenleving. Doe ik ook iets met de mensen rondom me heen? Of stel ik me tevreden met een mentaliteit van "huisje-boompje-beestje" en een niet al te moeilijk baantje van 9 tot 5. En hoe staat het met mijn geloof? Wat betekent het geloof in mijn leven, voor de manier waarop ik met anderen omga. Of geloof ik wel, maar leef ik verder zoals iedereen?

"Geef ons meer geloof", zeggen de Apostelen. De Apostelen stellen zich die vraag dus ook. Blijkbaar vragen ook zij zich af: "Doen wij wel genoeg?"

"Geef ons meer geloof", vragen de Apostelen. Op die vraag geeft Jezus géén antwoord. Jezus geeft overigens nooit een kant-en-klaar antwoord, een recept, een gebruiksaanwijzing. Het antwoord van Jezus is vaak veeleer een verhaal, een parabel, een symbool, een vergelijking. Aan ons om het verhaal te snappen.

Een mosterdzaadje. Met andere woorden, piepklein. Wees maar bescheiden. Begin maar met iets heel kleins. Het hoeft niet allemaal groots. Er is niets kleiner dan een mosterdzaadje. En laat dat mosterdzaadje dan maar groeien. Zo gaat het ook met het geloof. Ook al heb je maar een héél klein beetje geloof, is het antwoord van Jezus, dan kun je, met dat hele kleine beetje, bomen met wortel en al uit de grond trekken en in de zee gooien, kun je bergen verzetten. Het mosterdzaadje van het geloof groeit vanzelf. En het kan een grote stevige boom worden.

Dat is de eerste les die wij vandaag krijgen. Accepteer dat je geloof moet groeien, zoals alles in je leven moet groeien. Dat je steeds inniger verbonden wordt met God.

Maar dat mosterdzaadje moet wél geplant worden. Dat mosterdzaadje moet wél uit het zakje worden gehaald, en je moet een schop gaan halen in de schuur en een gat in de grond graven. Met andere woorden: wij moeten wél iets doen. Het mosterdzaadje groeit vanzelf uit tot een boom, maar wij moeten het wél planten, en de boom ook verder onderhouden.

Soms vinden we dat het niet snel genoeg gaat. Dat is ook het verwijt van de profeet Habakuk, die we hoorden in de eerste lezing: "Hoe lang nog?", hoelang nog leven in een wereld van geweld en verdrukking? "De vervulling zal komen", is dan het antwoord van God, "Kome zal het".

En als wij dat mosterdzaadje hebben geplant, dan hoeven wij ons ook niet af te vragen: "Doe ik wel genoeg?" Of ons met de profeet Habakuk af te vragen: "Hoe lang nog?". Want alles wat wij moeten doen, dóén wij gewoon, in alle bescheidenheid, zonder grootse prestaties na te streven. Net als die knecht in het Evangelie van vandaag. Die zich niet afvraagt of hij wel genoeg doet. Dat hoeft hij zich ook niet af te vragen, want hij doet het gewoon. De knecht moet werken. Maar het is wél iemand die zich daarmee inzet voor de gemeenschap, die constructief bezig is, die het werk doet dat hem opgedragen is, die allereerst denkt aan zijn baas die honger heeft, en dan pas aan zichzelf denkt, ook al hij hij misschien ook honger. En die dan nog zo nederig is dat hij alleen maar kan zeggen: "wij zijn maar gewone knechten, wij hebben alleen maar onze plicht gedaan".

Zo moeten wij ons opstellen. Wij krijgen vandaag van Jezus een mooie les in nederigheid. Wanneer wij, net als de apostelen, aan Jezus vragen: "Geef ons meer geloof", dan antwoordt

Hij met de vergelijking van het mosterdzaadje dat geplant moet worden, en de knecht die zijn werk doet. En daarmee zegt Jezus in feite: “Laat het geloof maar groeien. Maar werk er wèl aan mee”.

Paulus zegt het ook, in de brief aan Timoteüs, die wij zojuist lezen in de tweede lezing Actief werken aan je geloof: “Wakker het vuur aan” ... “getuig van de Heer” ... “houd het geloof vast” ... Dat moeten wij dus doen. En niets anders.

Régis DE LA HAYE, diaken